

PROKURATURA KRAJOWA
Zamosc, dnia 25 sierpnia 2019 r.
BIURO PODAWCZE
2019-08-26
Pozycja: 26-08-2019-1699
Zal. 1-1
plk
Kozłowski

Sz. P. Zbigniew Ziobro

Prokurator Generalny RP

Prokuratura Krajowa, ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa

PROKURATURA KRAJOWA
Departament Postępowania Sądowego
27. 08. 2019
Załącznik

Szanowny Panie Ministrze,

zaczę od tego, że jestem adwokatem specjalizującym się m.in. w kredytach (pożyczkach) konsumenckim i staram się szeroko angażować w pomoc osobom pokrzywdzonym przez instytucje rynku finansowego, zwłaszcza parabanki. Przed wprowadzeniem art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim istniała jednolita linia orzecznicza sądów powszechnych umożliwiająca ocenę postanowień danej umowy przez pryzmat art. 385¹ kodeksu cywilnego (niedozwolone klauzule umowne) czy art. 58 k.c. (nieważność umowy sprzecznej z prawem lub zasadami współżycia społecznego). Tytułem przykładu: konsument zaciągnął pożyczkę w kwocie 15000 zł. Pożyczkobiorca pobrał opłatę przygotowawczą (różnie zwaną np. administracyjną, prowizją itp.) w wysokości 12000 zł. Przed wprowadzeniem art. 36 a bez większych problemów można było podważyć taki wręcz skandaliczny zapis i zmniejszyć znacznie zobowiązanie konsumenta. Po wprowadzeniu cytowanej regulacji, zgodnie z którą pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu sądy niejako z automatu uznają za dozwolone postanowienia umów, które obciążają konsumenta wymagowanymi kosztami, w wysokości nieprzekraczającej otrzymanej kwoty. W powyższym przypadku byłaby to maksymalnie kwota 15000 zł. Pragnę dodać, że

MF

są to koszty pozaodsetkowe, więc do tej kwoty dochodzą odsetki. Pojawił się zatem bardzo istotny problem interpretacyjny. W mojej praktyce staram się forsować stanowisko, że racjonalny ustawodawca chciał pomóc konsumentom i wskazał jedynie górny limit pozaodsetkowych kosztów. Co nie oznacza, że nie mogą być one analizowane przez pryzmat niedozwolonych klauzul umownych czy sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Jest to jednak trudne to przeforsowania i powoduje niejednolitość orzecznictwa sądowego. Nadmienię, że w tego typu sprawach występuję przed sądami właściwie w całej Polsce. Kilka miesięcy temu zwracałem się do posła Pana Dr-a. Jarosława Sachajki z prośbą o interpelację w sprawie praktycznych problemów stosowania art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Na skutek mojej inicjatywy Pan Poseł zwrócił się z prośbą o interpelację (nr 29337). W odpowiedzi podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Pan Piotr Nowak zaprezentował stanowisko prezentowane przeze mnie w licznych sprawach sądowych. Niestety nawet wydana interpelacja nie spowodowała zatrzymania lawiny pokrzywdzeń konsumentów w sprawach tzw. „chwilówek”. Z załączeniu przedkładaam komplet dokumentacji w sprawie [REDAKOWANE]. Nadmienię, iż mam pełną zgodę w/w na podjęcie wszelkich działań, aby pomóc jej i innym osobom będącym w podobnej sytuacji, związanej z karuzelą zadłużenia. **Postuluję podjęcie inicjatywy w celu uchylecia niezwykle szkodliwego dla konsumentów zapisu. Jak widać istnienie mechanizmów umożliwiających analizę zapisów umownych przez pryzmat klauzul niedozwolonych jest zwyczajną fikcją i będzie w dalszym ciągu, do momentu uchylecia art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.** W swojej praktyce zawodowej niemal codziennie spotykam osoby w bardzo trudnej sytuacji materialnej z powodu zawarcia umowy pożyczki z parabankiem. Takie osoby są notorycznie nachodzone w domach, często tracąc dorobek całego życia. Z przykrością muszę stwierdzić, że część z nich targnęło się nawet na swoje życie. Niektórzy, zwłaszcza w podeszłym wieku, mieli poważne problemy zdrowotne, wliczając nawet zawały. Nie jest to zatem problem błahy. Analizowałem ustawę tzw. lichwiarską i uważam, że niewiele ona zmieni w sytuacji takich osób. Stan prawny obowiązujący w Polsce jest wystarczający, za wyjątkiem szkodliwego zapisu art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Świadomość prawna obywateli znacząco się zmieniła i wielu z nich korzysta z pomocy prawników, w tym również świadczonej w ramach NPP. Tym samym istniałaby możliwość pomocy takim osobom poprzez praktyczne zastosowanie art. 385¹ k.c. czy art. 58 k.c.

Jednocześnie daję pod rozwagę wystąpienie w załączonej przeze mnie sprawie ze skargą nadzwyczajną do Sądu Najwyższego. Zapadły wyrok Sądu Okręgowego rażąco narusza art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż uniemożliwia on ocenę postanowień umownych przez pryzmat art. 385¹ k.c. czy art. 58 k.c.

Licząc na pozytywne rozpatrzenie przedmiotowej prośby, pozostaję do dyspozycji. W razie potrzeby służę każdą pomocą.

z wyrazami szacunku,